

DIJOURS SANT

Catedral de Vic – 17-4-2014

El Dijous Sant sempre té el caliu de la intimitat. Fou en aquell primer Dijous Sant de la història en què Jesús, amb els més propers, els seus apòstols, va celebrar un sopar pasqual. Però el que Jesús va dir i va fer era l'inici de la celebració cristiana per excel·lència, l'Eucaristia de tots els segles, convit obert a tots els homes.

Fou en el context de la Pasqua. I en la Pasqua sempre hi ha una víctima. Així ho hem escoltat en la lectura del llibre de l'Èxode. Un anyell o un cabrit que no tingui més d'un any, *aquesta víctima és la Pasqua*. Pasqua vol dir alliberament, vol dir «pas» de l'esclavatge a la llibertat. Pasqua vol dir pas de la mort a la vida. I això no és possible sense vessament de sang, sense víctima. La vida brolla paradoxalment de la mort. Ressonen alhora aquelles paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit* (Jn 12,24).

I Jesús, en aquest vespre del Dijous Sant, fa l'ofrena de la seva vida. Ho fa sacramentalment amb el signe del pa i del vi, que són damunt la taula del sopar pasqual. *Això és el meu cos, ofert per vosaltres... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang*, va dir Jesús. En aquest gest propi de Jesús ell fa present la seva donació a favor dels homes. Ell ofereix la seva vida, perquè en ell, en la seva ofrena, tots nosaltres tinguem vida. Jesús lliura el seu cos i vessa la seva sang, perquè en ell nosaltres tinguem la llibertat. Calia aquesta ofrena perquè es complís el que la Pasqua jueva anunciava; no sols la llibertat d'un poble, el poble jueu, de l'esclavatge del faraó, rei d'Egipte, sinó l'alliberament del pecat i de la mort per a tota la humanitat. Amb Crist el poder de l'infern és vençut per sempre.

El que serà realitat en el calvari i en la creu, Jesús ho anticipa en aquesta nova aliança, amb el seu cos lliurat i la seva sang vessada, que el sagrament del pa i del vi fan presents. Ho anticipa, perquè en virtut de la seva resurrecció la seva donació es perpetua en tots els segles i tots els llocs. Aquesta és la tradició que sant Pau, com hem escoltat, va rebre i que ell ha transmès a d'altres. Aquesta tradició ha arribat fins a nosaltres. L'Eucaristia que se celebra arreu del món, amb diversitat de ritus, té la seva validesa perquè continua en la tradició dels apòstols i que ve del mateix Crist. La fidelitat a la tradició i la fidelitat al que l'Església ens ensenya per a la celebració de l'Eucaristia són per a nosaltres certes que el Senyor mateix és present, viu i ressuscitat, oferint-se per nosaltres i per molts, per a la salvació de tota la humanitat.

Estimem, doncs, l'Eucaristia que el Senyor ens deixa com a memorial seu en aquest dia, el Dijous Sant. Estimem-la i participem-hi. Siguem apòstols de l'Eucaristia!

En l'evangeli d'aquesta missa vespertina de la Cena del Senyor, hem escoltat el relat del lavatori dels peus. Jesús renta els peus als seus deixebles. En aquest fet, Jesús manifesta la seva senyoria i reialesa. Ell és el més important i renta els peus. La grandesa de Jesús és la de ser servidor. Ell no solament dóna, sinó que es dóna del tot. La seva vida és lliurada per tots nosaltres. En això manifesta qui és Déu. En Jesús es manifesta en plenitud el rostre del Pare. En servir i rentar els peus a la seva criatura, Déu es revela en el que és més propi de la seva divinitat i dóna a conèixer el més pregon de la seva glòria. Déu servidor. Déu de genolls davant la seva criatura, rentant-li els peus. Déu morint en una creu ignominiosa perquè els homes tinguem vida. Tot això manifesta la gran veritat, l'única veritat que salva el món, que dóna sentit al món, que dóna sentit a la nostra vida. Quina és aquesta veritat? Déu és amor.

Encara més, Déu és amor misericordiós. Acollir com Pere i els apòstols aquest gest de Jesús significa deixar-se rentar per la misericòrdia divina.

Obrim el cor a la misericòrdia de Déu. Deixem-nos rentar els peus per Jesús. Els qui ja hem rebut el baptisme tenim un sagrament, el de la penitència, perquè puguem rebre el perdó dels nostres pecats, perquè puguem guarir les ferides del nostre cor. Estimem el sagrament de la penitència. Rebem-lo amb assiduitat. Que no passin aquests dies sants de la Setmana Santa sense apropar-nos humilment a obrir el nostre cor de veritat al sacerdot de Crist, ministre de la misericòrdia.

Ens ha dit Jesús: *Si, doncs, jo que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet.* I el sant pare Francesc reflexionava el Dijous Sant de l'any passat: «És l'exemple del Senyor: ell és el més important i renta els peus, perquè, entre nosaltres, el qui estigui més amunt ha d'estar al servei dels altres... Rentar els peus és: "Jo estic al teu servei." I també entre nosaltres no és que ens hàgim de rentar els peus cada dia els uns als altres, però llavors, què significa? Que ens hem d'ajudar, els uns als altres. De vegades estic enfadat amb un o amb una... però... oblida-ho, oblida-ho, i si et demana un favor, fes-lo. Ajudar-se els uns als altres: això és el que Jesús ens ensenya.»

El cristià, estimats germans, és un deixeble de Crist, el Servent de Déu i dels homes. Un cristià que no serveixi els altres amb la caritat i la veritat, no serveix per a res. No és un deixeble de Crist.

Avui, per això, és també el dia de la institució del sacerdoci ministerial, el sacerdoci dels apòstols i de tots els seus successors al llarg dels segles, els bisbes i, units a ells, com a col·laboradors necessaris, els preveres. I no podia ser de cap altra manera. L'Eucaristia és el sagrament de la donació de Crist, del servei de Crist. L'Eucaristia té com a fruit, com a finalitat, créixer en l'amor, en el servei, transformar els qui hi participem en el Cos de Crist, que cada dia siguem més i més el Cos de Crist. El sacerdot és el ministre de l'Eucaristia, és el qui té com a missió servir l'Església, donar la vida en servei als altres, perquè Crist creixi més i més en el seu cor.

Per això avui cal pregar pels qui hem rebut el do del sacerdoci, perquè estimem Crist i la seva Església amb un amor apassionat. I ens cal pregar també perquè els joves que senten en el seu cor la crida a lliurar-se al servei de Crist i de la seva Església en el ministeri sacerdotal siguin fidels i generosos. Solament l'amor autèntic omple el cor de felicitat. El sacerdoci és ofici d'amor, perquè és fer present Crist donant-se per amor a la seva Església.

Germans, estimem l'Eucaristia. Deixem-nos guarir per la misericòrdia divina. Siguem servidors els uns dels altres, estimant-nos, perdonant-nos. Deixem que l'amor de Déu penetri els nostres cors. Deixem que aquest amor brolli en caritat envers tots els germans. Demanem al Senyor molts i sants sacerdots. Que santa Maria, Mare del Crist, Mare de l'amor més gran, intercedeixi per nosaltres. Amén.